vets Skyggeside, de ubemidlede og ringe. Gaa I nu hen og gør ligesaa!

Vel er det sandt, at det er en god Ting at oplære de unge Piger, og glædeligt har det været, at have med dem at gøre, men i Øjeblikket er *Syskolen netop vor Sorg,* idet intet privat Lokale vil tillade 60—70 Piger, de være nok saa stille og nette, at gaa ned ad Trapperne, thi nogen Støj og Uro gør det dog, saa Syskolen ligger i Virkeligheden stille for Øjeblikket, ja, havde vi Penge, saa kunde der lettere findes et Lokale; men her kommer Kvindesagens mørke Side og trange Vej. *Kvinderne har saa godt som altid intet at raade over,* og dog bebrejdes det os ofte alligevel, at vi intet udrette.

Sagen er imidlertid god, og vi haabe paa, at der snart vil findes et Lokale, at vi kan fortsætte.

*Johanne Meyer.*

## „Hvis Fader vidste det".

Hvor ofte hører man ikke dette Trudselsraab selv fra den mest fornuftige og kærlige Moders Mund. »Hvad tror du Fader vilde sige, hvis han vidste det?« tilraaber hun sin lille Dreng, der i Stedet for at læse paa Lektierne, foretager en lille Spadseretur i Hjemmets Nærhed eller udfører en eller anden gal Streg i selve Huset. »Hvis Fader vidste det!« raaber hun og holder advarende Fingeren mod to af Børnene, der skændes. »Hvis Fader vidste det« hedder det ved ethvert Rift i Tøjet, ethvert Hul i Benklæderne, ved enhver Ulydighed eller Stridighed, kort sagt, ved enhver Lejlighed, hvor det gælder at indjage Børnene en gavnlig(?) Skræk. Naar saa Faderen endelig om Aftenen kommer træt og udmattet hjem, nænner Moderen naturligvis ikke at ærgre ham med Dagens smaa Genvordigheder, og Børnene, der maaske endnu for et Øjeblik siden havde vakt Moderens Uvilje, havde indstændig bedet hende: »Sig det ikke til Fader,« og de se saa tillidsfuldt op til hende, at hun ikke har Hjærte til at »forraade« dem til Faderen, men nøjes med at sige: »Saa skal jeg tie denne Gang, men sker det en Gang til, faar Fader det at vide.« Men det har Moder allerede ofte sagt, og det er blevet staaende ved det. Kommer saa alle Børnenes Synder dog ved Lejlighed Faderen for Øre, saa gaar denne, der ikke hidtil har havt nogen Anelse om Børnenes Fejl, maaske temmelig strængt tilværks, og Frygten for Faderen bliver derved større.

Der behøves kun faa Ord for at fremhæve de sørgelige Følger af en saadan Opdragelsesmaade. Moderen har ved den lille Sætning: »Hvis Fader vidste det!« maaske uden selv at ane det, traadt sine helligste Pligter under Fødder. I Stedet for at nære og forhøje Kærligheden til Faderen i Børnenes Hjærter, har hun netop gjort det modsatte, og kun lært dem at frygte ham. Børnene vænne sig derved lidt efter lidt til i Faderen at se den straffende Haand.

Det er ikke Kærlighed, men Frygt, der er Drivfjederen til deres Handlinger. De vænne sig til at optræde med en vis, trykket Artighed, naar Faderen er tilstede, de paatage sig en Slags Maske overfor ham, og er saa meget mere kaade og uartige, naar han vender Ryggen til, og de tro ustraffede at kunne være det. Oprigtighed er bleven banlyst fra Familien, og med den Hjærtets sande Enighed.

Faderen, der allerede er fremmed for Barnet, kan heller ikke for Ynglingen blive en faderlig Ven og Raadgiver. Vil han senere gøre sin Avtoritet gældende, trodser Sønnen. Han kommer som Voxen mere og mere sjældent i Hjemmet, og bliver tilsidst helt borte. Men Moderen, der græder Fortvivlelsens Taarer over den tabte Søn, mon hun tænker paa, at hun selv har nedlagt Frøet til denne forfærdelige Ulykke i det bløde Barnesind.

Ogsaa Døtrene vil erfare de sørgelige Følger af det løsnede Familiebaand. Frygten for Straf og den deraf følgende Mangel paa Oprigtighed har tidlig berøvet hende Barndommens Tillidsfuldhed. Og hvor let vil hun ikke selv som Hustru og Moder komme til at begaa den samme Fejl? Det er paa denne Maade, at den ulykkelige Sætning: Hvis Fader vidste det,« forplanter sine ulykkebringende Virkninger fra Generation til Generation.

Og Moderen, der er Skyld i det Hele, er ogsaa den, der bliver haardest straffet. Hun, den Stakkel, er den, hvis Hjærte bløder mest over at se Børnene blive fremmede for deres Barndomshjem.

## Meddelelse.

**Glem ikke** selskabelig Sammenkomst den 19de December, Østergade 15; tillige gøres Medlemmerne opmærksom paa endelig ikke at forsømme at høre Foredraget den 16. ds. om **„Ny Erhvervskilder".** (Se omstaaende Annonce).

Klager over Uregelmæssigheder i Bladets Forsendelse bedes indgivet til det Posthus, hvorfra Bladet udleveres.

**Halv Friplads for Kvinder.** Bestyrelsen for Undervisningsanstalten »København«, Stockholmsgade 7, har vist Kvindelig Fremskridtsforening den Velvilje, at overlade til dennes Bestyrelse, at besætte en halv Friplads for en Kvinde, som vil tage Artium, og en halv Friplads for en Kvinde, som vil tage Præliminæreksamen. (Da almindelig Betaling for Undervisning til Artium er 300 Kr. aarlig, bliver det altsaa 150 Kr. aarlig, som skal erlægges. Til Præliminæreksamen er almindelig Betaling 150 Kr., og bliver det altsaa 75 Kr. aarlig, som erlægges.)

Idet vi med Tak modtage dette smukke Tilbud, anmode vi de Kvinder, som vil studere, og som kan ønske at komme i Betragtning ved disse halve Fripladsers Besættelse, at henvende sig enten mundtlig eller skriftlig til Formanden for Kv. Fr., Fru *Johanne Meyer*, Naboløs 4. K.

— **Dansk Fredsforening.** Valg til Hovedbestyrelsen udskrives herved. Ifg. Vedtægternes § 2 afgaar i Aar 3 af dens 5 Medlemmer, nemlig: *Fr. Bajer*, *R. P. Rasmussen* og *P. Svejstrup* (alle villige til at modtage Genvalg). Ifølge Sædvane kan enhver Kreds indsende saa mange Stemmesedler, som den i 1889 har indsendt Medlemsbidrag; og »ved Valget kan ethvert Medlem kaste sine Stemmer paa en eneste Kandidat eller fordele dem paa to eller flere.« Stemmesedler maa inden Lørdag den 28. December være indsendte til den ikke afgaaende Næstformand, Red. af »Hvad vi vil«, Fru *Johanne Meyer*, Naboløs 4, København K.

Kbh. N., d. $^{30}/_{11}$ 1889. *Fredrik Bajer.*
Form. for Dansk Fredsforening.